

Adviescommissie afgesloten strafzaken

Postbus 20303 2500 EH Den Haag

Bezoekadres:
Lange Voorhout 7
2514 EA Den Haag

Zaak [verdachte]

[verdachte] is een uit Engeland naar Nederland ontsnapte gevangene, die in 1978 in Engeland voor een moord tot levenslang is veroordeeld. Hij liet zich in Nederland [naam] noemen. [verdachte] wordt in 2003 aangehouden wegens verdenking van betrokkenheid bij de moord op 28 november 2002 van [slachtoffer] in Groningen. Dit is een liquidatie vanuit het criminele circuit. Een zuster van [slachtoffer] zou een partij drugs gestolen hebben van de criminele organisatie waarvan [verdachte] en een medeplichtige deel uitmaakten. Een paar dagen eerder was [slachtoffer] al door dezelfde organisatie bedreigd; men wilde het – hem onbekende - adres van zijn zuster hebben. Hij had die bedreiging aan de politie gemeld. [slachtoffer] was volkomen onschuldig; hij had op geen enkele wijze bemoeienis met criminele activiteiten.

Verloop en stand van de procedure

CIE-informatie leidt medio 2003 naar [verdachte] en [medeverdachte], zijn medeverdachte. Een speciaal politieteam is belast met het onderzoek. Het opsporingsonderzoek is vastgelegd in een aantal dossiers: A. algemeen, B. samenvattingen, C. verdachtendossier, D. zaaksdossier, E. opsporingshandelingen, F. verdachtenverhoren, G. getuigenverhoren, H. deskundigenberichten, I. bijlagen en J. overige stukken (waaronder correspondentie). Het gerechtelijk onderzoek is vastgelegd in een map waarin zich de processen-verbaal bevinden van de verrichtingen van de rechter-commissaris, de door deze afgenomen verhoren, alsmede de correspondentie. Voorts zijn er stukken van het onderzoek ter terechtzitting van rechtbank en hof, van een nader onderzoek door een raadsheer-commissaris en van de rapportage van twee deskundigen, die ook op de terechtzitting van het hof zijn gehoord.

In het totaal worden negen personen als verdachte en circa zestig personen als getuige gehoord. De verhoren vinden plaats in Nederland, Spanje, België en Engeland. [verdachte] wordt tenminste 25 maal gehoord door het politieteam en drie maal door de rechter-commissaris. Voor zover blijkt uit en gevoegd in het dossier [verdachte], wordt medeverdachte [medeverdachte] 23 maal gehoord door het politieteam en eenmaal door de rechter-commissaris. Van de meeste politieverhoren van [verdachte] en [medeverdachte] zijn geluid- en beeldopnamen gemaakt. Er zijn enkele processen-verbaal opgemaakt van gesprekken die opsporingsambtenaren buiten de formele verhoren om met [verdachte] en anderen hebben gevoerd. Er is een rapport van een forensisch psychiater over de geestesgesteldheid van [medeverdachte]. De rechtspsychologen Van Koppen en Horselenberg hebben gerapporteerd over de betrouwbaarheid van de door [medeverdachtes] afgelegde verklaringen. [medeverdachte] werd ook wel [...] genoemd.

De rechtbank Groningen heeft in de periode maart 2004 – juni 2005 zeven zittingen besteed aan de zaak [verdachte]. Ter zitting is [medeverdachte] als getuige gehoord en door de verdediging ondervraagd. [verdachte] is door de rechtbank Groningen op 7 juli 2005 tot levenslang veroordeeld wegens moord, medeplegen van bedreiging en deelnemen aan een criminele organisatie (LJN: AT8834). [verdachte] heeft appel ingesteld; het openbaar ministerie niet. In de appelmemoorie wordt namens [verdachte] als belangrijkste grief aangevoerd dat de rechtbank de evidente onjuistheid en leugenachtigheid van de verklaringen van [medeverdachte] miskent en niet gemotiveerd heeft

waarom zij wel geloof hechtte aan die verklaringen. Tevens wordt verzocht veertien getuigen in appel te horen, waaronder tien leden van de criminele organisatie waartoe [verdachte] en [medeverdachte] behoorden; onder hen [medeverdachte], [betrokkene 4] en [betrokkene 5]. Zij zijn daadwerkelijk door een raadsheer-commissaris gehoord maar wensten niet(s) te verklaren.

Het hof Leeuwarden heeft in de periode december 2005 – december 2006 negen zittingen aan de zaak [verdachte] besteed. Ter zitting zijn vier getuigen gehoord; de deskundigen Van Koppen en Horselenberg hebben over de betrouwbaarheid van de door [medeverdachte] afgelegde verklaringen een rapport uitgebracht en hierop tijdens een zitting toelichting gegeven. [verdachte] is door het Hof Leeuwarden op 22 december 2006 wederom tot levenslang veroordeeld wegens moord, medeplegen van dwang en deelnemen aan een criminele organisatie (LJN: AZ5123).

Het tegen deze uitspraak gerichte cassatieverzoek is op 8 juli 2008 door de Hoge Raad verworpen (LJN: BC6273).

Volledigheidshalve zij vermeld dat [medeverdachte] door de rechtbank Groningen werd veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf - onder andere - wegens medeplichtigheid aan moord (LJN: AT8840). [medeverdachte] heeft van deze veroordeling geen appel ingesteld. Hij heeft inmiddels zijn straf uitgezeten.

Verzoek van de veroordeelde en zijn raadsman

Bij brief van 3 oktober 2012 heeft de raadsman van [verdachte], mr. T. van der Goot van Anker & Anker advocaten, ter voorbereiding van een verzoek tot herziening de procureur-generaal bij de Hoge Raad verzocht een nader onderzoek in te stellen naar de aanwezigheid van een grond voor herziening als bedoeld in artikel 457, eerste lid, onder c Sv. Het verzoek heeft alleen betrekking op de veroordeling voor moord, waarvan [verdachte] altijd zijn betrokkenheid heeft ontkend.

Naar het oordeel van de raadsman is het bewijs tegen [verdachte] flinterdun, want diens veroordeling steunt vooral op verklaringen (tegenover de politie en voor de rechtbank) van [medeverdachte] die [verdachte] naar Groningen heeft gereden, beweerdelijk zonder vooraf te weten waarom het ging. [medeverdachte] heeft veel wisselende verklaringen afgelegd en pas in zijn achtste verklaring [verdachte] belast. Als getuige bij het Hof heeft hij alleen gezegd, bij zijn eerste verklaring(en) te blijven. Onduidelijk is echter bij welke verklaring precies hij wil blijven en of dat een verklaring is waarin hij [verdachte] als dader aanwijst. De rechtspsychologen Van Koppen en Horselenberg achten het niet uitgesloten dat de drugsverslaafde [medeverdachte] onder druk van de verhoren maar wat gezegd heeft. Er is geen technisch bewijs; DNA-materiaal op de aangetroffen kogelhulzen was niet van [verdachte]. Er zijn geen getuigen die een op [verdachte] lijkend persoon hebben gezien.

Voorts wijst de raadsman erop dat [betrokkene 1] [hij is een van de bedreigers van [slachtoffer] op 24 november 2002] bij de rechter-commissaris en later ter terechtzitting van het hof onder ede ontkent, van [verdachte] gehoord te hebben dat hij iemand had neergeschoten. Het Hof heeft deze laatste verklaring van [betrokkene 1] ongemotiveerd genegeerd. Meer in het algemeen heeft het Hof nogal selectief verklaringen gebruikt of onbesproken gelaten.

In 2010 heeft de politie op verzoek van de verdediging twee medegegetineerden van [medeverdachte] gehoord. Hun verklaringen roepen twijfels op aan de betrouwbaarheid van [medeverdachtes] verklaringen, reden waarom als nader onderzoek wordt verzocht:

1. *Horen van [medeverdachte]*. Hij heeft zijn onherroepelijke straf uitgezeten en is nu mogelijk bereid om te verklaren wat er echt gebeurd is. Verblijfplaats onbekend, vermoedelijk ergens in Engeland.

2. *Horen van ene '[betrokkene 2]'* met wie [medeverdachte] in de gevangenis veel contact had. De politie weet niet wie '[betrokkene 2]' is en heeft hem daarom niet kunnen horen. Uit de bezoekerslijsten van de gevangenis is mogelijk wel zijn identiteit te achterhalen.
3. *Horen van [betrokkene 3]* (ook wel [...]), belangrijk lid van de criminele organisatie en waarschijnlijk opdrachtgever van de moord op [slachtoffer]. [betrokkene 3] is tijdens het opsporingsonderzoek niet gehoord; zat in Dubai maar is in 2011 wegens drugshandel uitgeleverd aan Spanje. De officier van Justitie heeft het verzoek om [betrokkene 3] alsnog te (laten) horen niet ingewilligd.

Verzoek van de procureur-generaal

Op de voet van artikel 462 Sv wordt advies gevraagd over de wenselijkheid van een nader onderzoek als bedoeld in artikel 461, eerste lid Sv. Daarbij ware aandacht te besteden aan de vraag naar het nut en de noodzaak van het onderzoek dat in bijgaand verzoek is voorgesteld, als ook aan de vraag of er ook andere aanknopingspunten zijn voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling.

Het wettelijk kader voor de behandeling van het verzoek

Op grond van artikel 462, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering is de Adviescommissie afgesloten strafzaken belast met de advisering over de *wenselijkheid* van een nader onderzoek als bedoeld in artikel 461, eerste lid. Dat advies kan uitgebracht worden aan de procureur-generaal bij de Hoge Raad (art. 462, lid 1, Sv) of aan de Hoge Raad zelf (art. 469, lid 1, Sv). In de Nota van Toelichting bij het Besluit adviescommissie afgesloten strafzaken wordt opgemerkt dat onder de vraag naar de wenselijkheid van een nader onderzoek, kan worden begrepen de vraag naar de *vraagstelling* en *inrichting* van dat onderzoek (§ 2.1). Ook kan de commissie adviseren om in het kader van een nader onderzoek de door haar wenselijk geoordeelde onderzoekshandelingen te doen uitvoeren (Nota van Toelichting bij artikel 8 van het Besluit adviescommissie afgesloten strafzaken).

De onderzoeksactiviteiten van de commissie

Het verkrijgen van het complete procesdossier heeft meer tijd gekost dan werd verwacht. Na inspanningen van de secretaris en van de griffie van de Hoge Raad is het dossier op 25 maart 2013 ter beschikking van de commissie gekomen. Uit de commissie zijn de heren Velings (bij afwezigheid van de heer Visser) en Wladimiroff belast met de voorbereiding van het advies. Daartoe hebben zij op 11 en 12 april 2013 op het kantoor van de secretaris het dossier bestudeerd en op 22 april 2013 op het kantoor van de secretaris overlegd over hun bevindingen. Vervolgens is een preadvies door beiden opgesteld; dit preadvies is in de vergadering van de commissie van 15 mei 2013 besproken.

De bevindingen van de commissie

Het verloop van het onderzoek is inzichtelijk vastgelegd in processen-verbaal, videobanden, CD-rom's en foto's. Het onderzoek was omvangrijk en is grondig uitgevoerd. De verhoren van [verdachte], alsook die van [medeverdachte], hebben deskundig en zorgvuldig plaatsgevonden. Niet is gebleken van ongeoorloofde druk of beïnvloeding. De verdediging heeft in het kader van onderzoek en berechting desgewenst alle getuigen kunnen horen, zij het dat verzoeker thans met een beroep op de zaak Vidgen tegen Nederland (EHRM 10 juli 2012, NbSr 2012, 254) meent dat het in artikel 6 EVRM gearandeerde ondervragingsrecht met betrekking tot [medeverdachte] is geschonden.

In de zaak Vidgen vormden de verklaringen van een medeverdachte het enige en beslissende bewijs waarop de veroordeling van Vidgen was gebaseerd. De commissie constateert dat [medeverdachte], als getuige meermalen door de verdediging ondervraagd, bij rechtbank en Hof slechts heeft verklaard

dat hij blijft bij zijn eerder afgelegde verklaringen. In deze situatie kan de vraag rijzen of de verdediging in toereikende mate gebruik heeft kunnen maken van het ondervragingsrecht. Naar het inzicht van de commissie is in de zaak [verdachte] geen sprake van een met de zaak Vidgen vergelijkbare specifieke omstandigheid dat de verklaringen van de medeverdachte het enige en beslissende bewijs vormden waarop de veroordeling was gebaseerd. Immers, niet alleen de verklaringen van [medeverdachte] verbinden [verdachte] aan de moord op [slachtoffer], maar ook de verklaringen van de verbalisanten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] over hetgeen [betrokkene 1] tegen hen zei over de uitlating van [verdachte] dat hij iemand had neergeschoten. [betrokkene 1] heeft weliswaar bij de rechter-commissaris en later ter terechtzitting van het hof onder ede ontkend dit van [verdachte] gehoord te hebben, maar het hof heeft aan deze ontkenningen kennelijk geen geloof gehecht. [verbalisant 1] en [verbalisant 2] zijn door het hof gehoord en zijn door de verdediging ondervraagd.

Het verzoek tot nader onderzoek van de veroordeelde en zijn raadsman strekt er niet toe [betrokkene 1], [verbalisant 1] of [verbalisant 2] te horen. Niettemin heeft de commissie zich afgevraagd of er redenen zijn een nader onderzoek in te stellen naar de betrouwbaarheid van de door [betrokkene 1], [verbalisant 1] en [verbalisant 2] afgelegde verklaringen. De commissie heeft echter in het dossier geen aanknopingspunten gevonden voor een zinvol onderzoek naar de vraag of [betrokkene 1] al dan niet ten overstaan van [verbalisant 1] en [verbalisant 2] gezegd zou hebben dat [verdachte] heeft gezegd dat hij iemand had neergeschoten.

Horen van [medeverdachte]

Het verzoek van de veroordeelde en zijn raadsman strekt er wel toe [medeverdachte] te horen, omdat wordt verwacht dat een verhoor van [medeverdachte] kan leiden tot een grond voor herziening of andere aanknopingspunten voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling. In het verzoek wordt niet geconcretiseerd waarom en hoe dit het geval zou kunnen zijn.

De commissie stelt voorop dat in het algemeen het verkrijgen van een aanvullende verklaring zinvol kan zijn indien er aanknopingspunten zijn voor een nader verhoor. Nieuwe aanknopingspunten kunnen zijn eerder onbekende feiten en omstandigheden of een voortschrijdend inzicht in gebeurtenissen. In het licht van de omstandigheid dat [medeverdachte] in het vooronderzoek en ter terechtzitting meer malen en uitvoerig is ondervraagd, ligt het niet voor de hand dat een nader verhoor van [medeverdachte] zal leiden tot een grond voor herziening of andere aanknopingspunten voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling van [verdachte]. Na onderzoek heeft de commissie in het dossier noch in het verzoek van de veroordeelde en zijn raadsman concrete aanwijzingen voor een nieuw verhoor van [medeverdachte] gevonden. De verwachting van de veroordeelde en zijn raadsman dat [medeverdachte] vanwege zijn onherroepelijke veroordeling geen processueel belang meer heeft bij het verdraaien van de feiten, én dat hij thans vrijuit kan praten omdat er geen risico van vervolging meer is, deelt de commissie niet. Als getuige kan [medeverdachte] zich niet beroepen op een zwijgrecht en als onherroepelijk veroordeelde kan [medeverdachte] zich mogelijk ook niet (meer) beroepen op een verschoningsrecht, ofschoon de commissie de gevolgen van het nog in werking te treden artikel 482a, lid 1, onder a j° lid 5 Sv (herziening ten nadele) niet kan overzien.

Indien er voor het afleggen van een verklaring geen formele beletselen zouden zijn waarop [medeverdachte] zich zou kunnen beroepen, staat daarmee nog niet vast dat [medeverdachte] bereid zal zijn een verklaring af te leggen of meer of anders te verklaren dan hij tot dusver heeft gedaan. Uit het dossier blijkt dat [medeverdachte] participeerde in een criminele organisatie met een straffe en gewelddadige discipline, waarbij iemand voor zijn leven of dat van zijn directe omgeving moest vrezten indien uit de school zou worden geklapt. [verdachte] heeft in zijn verklaringen op dit probleem voor verdachten en getuigen gewezen. Zo zou er een prijs op het hoofd van [verdachte] zijn gesteld en was [medeverdachte] in het verleden door de criminele organisatie met een zware mishandeling bestraft.

Gegeven het verloop van de eerdere verhoren van [medeverdachte], acht de commissie het hoogst onwaarschijnlijk dat [medeverdachte] bij een nader verhoor anders zal verklaren dan hij tot dusver heeft gedaan.

Indien het juist is, zoals de veroordeelde en zijn raadsman vermoeden, dat [medeverdachte] naar Groot-Brittannië is teruggekeerd, kan niet worden uitgesloten dat [medeverdachte] weer in dezelfde kringen als weleer verkeert. De omstandigheid dat de veroordeelde en zijn raadsman er niet in zijn geslaagd de verblijfplaats van [medeverdachte] te achterhalen, is mogelijk een aanwijzing dat [medeverdachte] weer in zijn oude milieu verkeert en zich daarom voor de buitenwereld onvindbaar houdt. Alles bij elkaar genomen kan op basis van de thans beschikbare gegevens niet verwacht worden dat een verhoor van [medeverdachte], indien zijn verblijfplaats al achterhaald kan worden, zal leiden tot een grond voor herziening of andere aanknopingspunten voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling van [verdachte].

Horen van '[betrokkene 2]'

Voorts verzoeken de veroordeelde en zijn raadsman een persoon, die wordt aangeduid als "[betrokkene 2]", te horen. Deze persoon aangeduid als "[betrokkene 2]" zou werkzaam zijn geweest in een coffeeshop in Hoozevee, mogelijk Heerenveen en [medeverdachte] zou tijdens zijn verblijf in de penitentiare inrichting De Marwei veel contact met hem hebben gehad. De veroordeelde en zijn raadsman menen dat de persoon aangeduid als "[betrokkene 2]" naar alle waarschijnlijkheid van [medeverdachte] informatie over de moord heeft ontvangen. Uit het verzoek blijkt niet waarom dit waarschijnlijk is en ook overigens wordt uit het verzoek niet duidelijk waarom te verwachten valt dat het horen van de persoon aangeduid als "[betrokkene 2]" enige grond voor herziening of andere aanknopingspunten voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling van [verdachte] zal opleveren. Gelet op het speculatieve karakter van het verzoek de persoon aangeduid als "[betrokkene 2]" te horen, is niet te beoordelen of het horen van deze persoon zinvol kan zijn.

Daar komt nog bij dat de identiteit van de persoon aangeduid als "[betrokkene 2]" onbekend is. Onzeker is ook of de verblijfplaats van "[betrokkene 2]" kan worden achterhaald. De door de raadsman aangereikte aanknopingspunten zijn kennelijk onvoldoende, nu politieonderzoek – ook in de systemen van de Marwei - niets heeft opgeleverd. Daardoor is het onzeker of een nader onderzoek überhaupt mogelijk is. Bij deze stand van zaken komt de commissie tot de conclusie dat er onvoldoende concrete aanknopingspunten zijn voor het horen van de persoon aangeduid als "[betrokkene 2]".

Horen van '[betrokkene 3]'

Tenslotte wordt verzocht [betrokkene 3] te horen. Uit het dossier kan worden opgemaakt dat deze [betrokkene 3] een belangrijk man in de criminele organisatie was en dat hij – in de visie van het openbaar ministerie – de opdracht tot de moord op [slachtoffer] zou hebben gegeven. [betrokkene 3] is niet eerder gehoord en gelet op zijn vermoedelijke positie destijds in de criminele organisatie mag er vanuit worden gegaan dat hij relevante gegevens zou kunnen verstrekken, indien hij alsnog wordt gehoord. Indien hij een verklaring zou afleggen, kan niet worden uitgesloten dat [betrokkene 3] kan zeggen wie de opdracht had de moord op [slachtoffer] te plegen. In zoverre zou in theorie een verhoor van [betrokkene 3] kunnen leiden tot een grond voor herziening of andere aanknopingspunten voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling van [verdachte].

[betrokkene 3] is op een gegeven moment in Dubai aangehouden, waarschijnlijk was dat in 2008. Uit bijlage 5 bij de aanvraag van de raadsman blijkt dat in de maanden augustus en september 2008 naar aanleiding van de aanhouding van [betrokkene 3] in Dubai is gecorrespondeerd tussen de raadsman en de officier van justitie over het horen van [betrokkene 3] en het ter beschikking stellen van mogelijke verklaringen van [betrokkene 3] over de moord op [slachtoffer]. Uit bijlage 5 en 6 bij de aanvraag valt

op te maken dat een verhoor van [betrokkene 3] niet mogelijk was en ook later niet heeft plaatsgevonden. Mogelijk speelde daarbij het onherroepelijk worden van de veroordeling door het hof Leeuwarden na de verwerping van de cassatie door de Hoge Raad op 8 juli 2008 een rol. Hoe het ook zij, [betrokkene 3] is vervolgens door Dubai uitgeleverd aan Spanje, alwaar hij waarschijnlijk nog steeds verblijft in verband met zijn berechting aldaar. Uit bijlage 7 bij de aanvraag valt op te maken dat de Nederlandse justitie geen verzoek heeft gericht tot de Spaanse justitie om onderzoek te doen inzake de moord op [slachtoffer] en ook niet bereid was een dergelijk verzoek te zullen doen.

Hoewel een verhoor van [betrokkene 3] zou kunnen leiden tot een grond voor herziening of andere aanknopingspunten voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling van [verdachte], zijn er gegronde redenen om er niet zonder meer vanuit te mogen gaan dat [betrokkene 3], indien op verzoek van de Nederlandse justitie gehoord, een verklaring zal afleggen. Zoals hiervoor al opgemerkt, blijkt uit het dossier dat binnen de criminele organisatie waaraan [betrokkene 3] vermoedelijk leiding gaf, een straffe en gewelddadige discipline heerste. Leden van deze organisatie moesten vrezen voor het eigen leven of dat van iemand uit hun directe omgeving indien uit de school zou worden geklapt. Uit het dossier blijkt dat leden van de criminele organisatie ook daadwerkelijk met zware mishandelingen zijn bestraft. De commissie acht het daarom niet waarschijnlijk dat [betrokkene 3] bereid zal zijn een verklaring af te leggen.

Daar komt nog bij dat [betrokkene 3] indien hij zou verklaren over de opdracht tot de moord op [slachtoffer] zichzelf vermoedelijk zal belasten, reden waarom er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat hij een beroep zal doen op zijn zwijgrecht als verdachte of verschoningsrecht als getuige.

Ondanks deze voorbehouden acht de commissie het zinvol om te beproeven of het horen van [betrokkene 3] mogelijk is. Het horen van [betrokkene 3] zou tot nieuwe gegevens kunnen leiden. Omdat Justitie er van heeft afgezien om een verhoor van [betrokkene 3] te initiëren, adviseert de commissie de procureur-generaal om bij het Openbaar Ministerie te informeren naar de reden waarom [betrokkene 3] niet in het kader van een rechtshulpverzoek is gehoord over de moord op [slachtoffer]. Afhankelijk van de verkregen informatie kan worden beproefd of het horen van [betrokkene 3] mogelijk is.

DNA-onderzoek

De verdediging suggereerde destijds dat niet [verdachte] maar [medeverdachte] de dader was van de moord op [slachtoffer] en in het verzoek wordt deze suggestie herhaald. Ofschoon het verzoek van de veroordeelde en zijn raadsman daarover niet rept, sluit de commissie niet uit dat de op de deurbel van de woning van [slachtoffer] aangetroffen sporen, die destijds onvoldoende materiaal bevatten om onderzoek te doen naar het DNA, naar de huidige stand van DNA-onderzoek wel door Nederlands Forensisch Instituut kunnen worden onderzocht op een match met het DNA van de verdachten van de moord op [slachtoffer]. Indien het DNA van [verdachte] wordt aangetroffen, is er geen sprake van een novum. Indien echter het DNA van [medeverdachte] wordt aangetroffen is dat een belangrijke aanwijzing dat de lezing van [medeverdachte] dat hij in de auto is gebleven en niets wist van de moord op [slachtoffer], wel eens niet juist zou kunnen zijn. In dat geval ontstaat er wel een nieuw aanknopingspunt voor het horen van [medeverdachte].

Conclusie

De commissie heeft in het verzoek van de veroordeelde en zijn raadsman ten dele onvoldoende concrete aanknopingspunten gevonden voor een zinvol onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling van [verdachte]. Wel adviseert de commissie de procureur-generaal te onderzoeken waarom [betrokkene 3] niet is gehoord over de moord op [slachtoffer], en dit eventueel alsnog te laten doen. De commissie adviseert naar aanleiding van het verzoek en het dossier voorts,

Advies 2013-1

onderzoek in te stellen naar de mogelijkheid van nader DNA-onderzoek van het materiaal dat op de deurbel van de woning van [slachtoffer] is aangetroffen. Mocht een dergelijk onderzoek mogelijk zijn en mocht de uitkomst naar [medeverdachte] wijzen, dan is dit nieuwe gegeven voor de commissie reden om te adviseren [medeverdachte] opnieuw te laten horen.

Den Haag, 31 mei 2013

C.J.C.F Fijnaut,
voorzitter Adviescommissie afgesloten strafzaken